

σαυρόν των δύο γραμματίων τοῦ λαχείου ἔτινα ζηλοτύπως φρουρεῖ ἀπό τινων ἡμερῶν καὶ προχωρεῖ προσπαθῶν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸν τύπον τῆς ἐκκυδεύσεως. Ἀλλ' ὅτε μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Θεοδώρα στρεφόμενη δὲν βλέπει τὸν γόνον τῆς ἀναβοῇ μετ' ἄλλους :

— Τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μου ! ..

Ὁ Ζαχαρίας τρέσσει, συστρέφεται, ἐρωτᾷ τοὺς πέριξ ἀπορῶν, ἐνῶ ἡ σύζυγός του βαθμηδὸν ὀργιζομένη δίδει εἰς αὐτὸν βίσιον ὠθισμὸν κράζοντα :

— Τί στριφογυρίζεις σὰ θούρα, μωρὲ ζευζέκη ; .. πηγαινε νὰ ὄρῃς τὸ παιδί γρήγορα.

Ὁ ταλαίπωρος πατήρ, ὑπείκων μᾶλλον εἰς τὴν παλάμην τῆς συζύγου ἢ εἰς τὸ πατρικὸν φίλτρον, προχωρεῖ ἀνὰ μέσον τοῦ πλήθους ὡθῶν καὶ ὡθόμενος, ἀποτεινὼν ἐρωτήσεις καὶ ἀποδεχόμενος χλευασμοὺς καὶ λοιδορίας. Μετὰ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὁδυνηρὰν ἀλλ' ἀσκοπον ἔρευναν, ἐπιστρέφει εἰς τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ ἐξεκίνησε καὶ θεωρεῖται δι' ὑπομονῆς ὡς δεχθῆναι τὸ ἄγριον βλέμμα καὶ τὰς ἐμμανεῖς ἀποστρεφὰς τῆς φρυκτούσης συζύγου ὅτε κατ' ἐκείνην ἀκριδῶς τὴν στιγμὴν ἀντηχοῦσι θρηνώδεις φωναὶ τοῦ Μιμήκου ἐπιστρέφοντος.

— Μαμμά ! .. μαμμά ! .. μοῦ ἔπασαν ! .. φωνεῖ ὁ μικρὸς δακρύων.

Ἡ οἰκογένεια νομίζει ὅτι τοῦ ἔπασαν τὰ λαχεῖα καὶ ὅτι τὰ δάκρυά του προέρχονται ἐκ συγκινήσεως.

— Τί σοῦ ἔπασαν ; τὸν ἐρωτᾷ μετὰ σπουδῆς.

— Μοῦ ἔπασαν . . . τὰ λαχεῖα εἰς τὴ θάλασσαν !

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ. Ὁ Μιμήκος ἀποσπασθεὶς ὡς προσεγγίσῃ εἰς τὸ μέρος τῆς ἐκκυδεύσεως ἀπεπλανήθη ἐκ τῆς λαίμαργίας του παρακολουθήσας πωλητὴν μικρῶν πλακούντων μέχρι τῆς ὄχθης τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ, ἐνῶ συνῆπτε συμφωνίαις καὶ ἐξῆγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ κερμάτια νὰ πληρώσῃ τὸν πωλητὴν, ἰσχυρὰ ριπὴ ἀνέμου πνεύσασα αἰφνιδίως, ἀφῆρπασεν ἐκ τῆς χειρός του τὰ γραμμάτια καὶ τὰ παρέσυρεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ οἰκογένεια Παραδαρμένου ὀδηγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μιμήκου εἶδε τῷ ὄντι εἰς μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπόστασιν τὰ χαρτία πλέοντα ἀκόμη ὡς λευκὰ νησάκια, ἕκαστον δὲ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ του ἔβλεπεν αὐτὰ ἀλλάσσοντα διαρκῶς εἶδος καὶ σχῆμα καὶ μεταβαλλόμενα ὅτε μὲν εἰς πολυτελεῖα κεντήματα, ὅτε δὲ εἰς ἐρυθρὰ καὶ διανθῆ ἀλεξήλια, εἰς φιάλας ροσολίων, εἰς στίλβοντα σκεύη, εἰς πᾶν ὅ,τι τέλος εἶχε ποθήσῃ καὶ ὀνειρευθῇ ἡ φαντασίαι των.

—

Ἡ ἐσπέραι ἦτο προκεχωρημένη ὅτε ἡ οἰκογένεια ἔφθασε περὶ τῆς κατοικίας τῆς, τὰ αὐτὰ ἡ χείρωνα δεινοπαθήματα ὑποστᾶσα κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Ὁ σφαιρικός ὄγκος τῆς κυρίας Θεοδώρας ἐφάνετο κυλιόμενος μετὰ βύθης ὡς ὀβελίσκιον ἑτοιμον νὰ ἐκτραγῇ, ἐνῶ ὁ Ζαχαρίας ἔβλινε σιγῶν καὶ κεκυφώς.

— Λοιπὸν τί σὰς ἔπασεν ; ἠρώτησεν αὐτοὺς μὲ γειτόνισσα, ἀφ' οὗ τοὺς ἐκκλησπέρισεν.

— Τί μὰς ἔπασε ; .. μὰς ἔπασαν τὰ νεφρὰ ὡς νὰ ἔλθωμεν, ἀπήντησε μὲ γρυλισμὸν ὀργῆς ἡ κυρία. Ἐγὼ τοῦ τὰ εἶπα αὐτοῦ τοῦ μαγκούφου, ἐξηκολούθησε στρεφόμενη καὶ δεικνύουσα τὸν ἀτυχῆ Ζαχαρίαν, ὅπου μοῦ ἤθελε λαχεῖα. Ἐπίτηδες τὰ κάνει ἡ φωροκυβέρνησις νὰ ληστεύσῃ τὸν κόσμον καὶ τὸν μαζεύει μὲς στὸν ἀέρα νὰ χάνῃ τὰ λαχεῖά του ! ..

Τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἤνοιξεν ἡ ὑπηρετρία Βασίλω κατηφῆς καὶ σχεδὸν ἑνδακρυσ.

— Τι τρέχει, μωρή ; .. ἠρώτησεν ἡ κυρία, εἶνε ἑτοιμο τὸ φαγί ; ..

— Κυρία, ἀπεντῆ με φωνὴν θρηνώδη ἡ Βασίλω, ἔπασε μέσα στὸν τέντζερη... ἡ λάμπα με τὸ πετρέλαιον.

Τὸ ὄνομα μόνον τοῦ εὐφλέκτου ὕγρου ἀρκεῖ ὥπως ἐπιφέρῃ τὴν ἐκκρηξιν.

— Ἀ ! .. ἀναβοῇ ἀφρίζουσα ἡ κυρία Θεοδώρα, ἔπασε καὶ ἡ λάμπα ; .. ὅλα πέπτουν λοιπὸν σήμερον ! .. Τώρα θὰ ἴδῃς τί ἄλλο θὰ πέσῃ ! ..

Καὶ ἔδραμε πρὸς μίαν γωνίαν τοῦ μαγειρείου, ὅπλοθήκην ἀφανῆ τῶν σαρωθρῶν καὶ τῶν κοντιζύλων.

Ἄν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἤθελε διέλθει ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης ἡ περιπολία τῶν εὐζώνων, οἱ ἀτρόμητοι ὄρεινοὶ θὰ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν σκαυροκοπούμενοι, τὸσον σκατινὸς ἦτο ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν, τῶν ἰαχῶν, τῶν ἀπλυσγμῶν, οἵτινες ἐξέρχοντο ἐκ τῆς οἰκίας Παραδαρμένου !

ΣΤΡΕΨΙΔΟΜΕ

ΧΡΗΣΤΟΣ Ο ΑΡΑΠΗΣ

Τὸ εἶπομεν ἤδη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ὁ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομα γνωστότατος Αἰθίοψ ἦτο μίᾳ προσωπικότης, τὸσον ἐξαιρετικὴ μάστιξ διὰ τὸ χρῶμά της, ὥστε ἄδικον θὰ ἦτο νὰ παραλειφθῇ ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ "Ἀστους" προωρισμέναις νὰ παρέχωσι θέσιν εἰς πᾶσαν ἀτομικότητα, εἰς πάντα τύπον διακρινόμενον ὅπως δὴποτε ἀπὸ τῆς κοινῆς ὁμοιομορφίας. Καὶ ἰδοὺ δημοσιεύει σήμερον τὸ "Ἀστυ" τὴν εἰκόνα τοῦ ταλαίπωρου Χρήστου, θὰ συνωδεύετο δὲ ἡ εἰκὼν καὶ ὑπὸ ἐκτενοῦς ὡπασθῶν σκιαγραφίας, ἂν δὲν ἀνελάμβανε νὰ πράξῃ τοῦτο λίαν ἐπιχαρίτως, διὰ τῶν κατωτέρω ἀρμονικῶν στίχων, εἰς ἀγαπητὸς μας συνεργάτης.

Ὡς ἐκ περισσοῦ προσθέτομεν βραχεῖς τινὰς σημειώσεις, περὶ ἧς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐνδιατρίψῃ ἡ ἔμπνευσις τοῦ φίλου ποιητοῦ. Τὸ ἐν ταῖς στίχοις ἀναφερόμενον πολυθρύλητον *λεφτεριά - κλεφτεριά* ἦτο τὸ πεφιλημένον λογοπαίγνιον τοῦ Χρήστου, τὸ μόνον ὅπερ διέπραξεν ἐπὶ ζωῆς του.

Ἐμίσει τοὺς Ἀγγλους θανασίμως διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Ἐπὶ Κετοχῆς ἀπετόλμα νὰ πωλῇ κρυφίως εἰς τοὺς Ἀγγλους στρατιώτας πνευματώδη ποτὰ, ἐνῶ τὸ τοιοῦτο αὐστηρῶς ἀπηγορεύετο ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου. Φωραθεὶς δὲ συνελήφθη καὶ ἀνηλεῶς ἐμαστιγώθη. Καὶ ὅμως κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς εὐθυμίας του, προσκαλούμενος, δὲν ἐδίσταζε ν' ᾄδῃ ἀγγλικά ᾄσματα κωμικώτατα στρεβλῶν τὰς λέξεις καὶ νὰ χορεύῃ τὴν *Ιγγλερίαν* !

Διὰ πᾶν εὐτυχὲς γεγονός, μνηστειν γάμου, γέννησιν τέκνου, ἐορτὴν ὀνόματος ἢ ἐορτὴν γενέθλιον, πρῶτα τὰ συγχαρητήρια τοῦ Χρήστου ἔφθανον εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἐνίοτε μετὰ μιᾶς ἀνθοδέσμης. Ἦτο ἐνήμερος πρὸς τοὺς καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐορτὰς τῶν ξένων ἡγεμόνων, ὡς νὰ ἦτο τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Γόθας, καὶ αἱ πρεσβεῖαι τακτικῶς ἐδέχοντο τὰ εἰς ἀκαταληπτον γλῶσσαν διαβιβαζόμενα συγχαρητήριά του.

Ἡ δημοσιευομένη λίαν ἐπιτυχὴς εἰκὼν ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Οἰκονόμου. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἑλληνικὴ καλλιτεχνία πολλὰ ὀφείλει εἰς τὸν Χρήστον διότι τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔγραψε καὶ ὁ Γκιζης καὶ ὁ Ἰακωβίδης, καὶ ὁ Λύτρας καὶ ἱκανοὶ τῶν παλαιότερων μαθητῶν τοῦ Πολυτεχνείου ἀγαλμα δὲ αὐτοῦ κατεσκεύασεν ὁ κ. Βιτσάρης.

